

DESIGN
ARCHITEKTURA
MODA
UMĚNÍ
CESTOVÁNÍ

dolcevita

09 CRUISING

BÍLÁ VĚŽ

Rodinný dům stojí na nevelkém podoryau 8 x 8 m, proto je hlás do výšky čtyř podlaží. Zbytek zahradního altánku, který původně patřil le přírodním kůlně, viz. stoupá na svahu, je zajímavým kontrastem k moderní architektuře.

Pozemek v příkrém severním svahu nad údolím řeky Berounky ve Všenorech dlouho nikoho nelákal. Úměrně tomu, jak zájem o něj opadal, klesala také jeho cena... Až se zalbil jednomu mladému manželskému páru, kterému místo s překrásným výhledem na řeku i panorama Prahy a s reziduem neobarokního zahradního altánku učarovalo. Se svým přáním zakotvit právě tady přišli za architekty Jánem Stempellem a Janem Tesařem ze stejnojmenného pražského ateliéru, kteří jim rozdali své obligátní domácí úkoly, a pak společně našli ideální řešení. Dnes je rodinná vila ve Všenorech nominována na Českou cenu za architekturu, dostala se do užší nominace a my ji držíme palce, ať si odnese hlavní cenu.

Skutečný malý vnitřní prostor architekti kamuflovali bílým interiérem (marmoleum na podlažce) a velkými průhledy na krajinu, které jsou vlastně regulérními, černě rámovanými obrazy.

Východní fasáda náznakem odhaluje všechny čtyři výškové úrovně. Vstup na zahradu je jak přímo ze spodního podlaží (ložnice rodičů), tak po schodišti z obývacího prostoru. Zbytek starého zahradního altánu je ve špatném stavu a majitelé postupně opravují jednotlivé balustrády.

S píše než stavební pozemek připomíná místo sjezdovky,“ usmívá se architekt Ján Stempel na začátku našeho povídání o aktuální realizaci svého ateliéru ve Všenorech u Prahy. „Původně to byla velká parcela s prvorepublikovou vilou, kterou si dědicové rozdělili. Ten, na kterého připadla horní část zahrady ve strmém severním svahu, se rozhodl ji prodat a jako tichá vzpomínka na časy, kdy si ve Všenorech stavěli víkendové domy bohatí Pražané, tu zůstal stát rozpadající se novobaroční altánek. Ten je dnes v kontrastu s novostavbou domu.“

Než se architekti vůbec pustili do projektu, zadali svým klientům osvědčený domácí úkol, slohovou práci na téma „Jak by mělo vypadat moje budoucí bydlení“. Dělají to tak vždycky a podle nich je to jediný správný princip, jak se dobrat takového výsledku, s nímž budou nakonec všichni spokojeni. „Nenavrhujeme domy pro prezentaci v časopisech a našem portfoliu, ale pro konkrétního uživatele a také přesně pro dané místo. Snažíme se od našich klientů zjistit, po čem touží, i když oni sami to ze začátku třeba vůbec nevědí. Nebývá to, a ani v tomto případě to nebyl, jednoduchý proces. Chvilí trvá, než se v klientech vybuduje plná důvěra v naše doporučení. I když je v tomto případě paní majitelka z oboru a celou stavbu

Z ulice je dům dost malý, je vidět pouze jedno a půl podlaží. Samotné stavbě přechází ocelová konstrukce nesenou roštem s jednoduchou pleschovou stříškou, která slouží jako garážové stání, do červeného boxu rodina ukládá sportovní vybavení a další nezbytnosti.

Centrální obývací prostor je veden přes dvě patra. Na galerii, která je třetí výškovou úrovní domu, je hlavní vstup (bílá dřevě vpravo). Odtud se pak po ocelovém schodišti schází buď dolů do obývacího, jídelny a kuchyně, nebo vyjete nahoru k dětským pokojům do nejvyššího patra.

si sama organizovala, dozorovala a navrhla i vnitřní instalace tak, aby se dosáhlo pasivního standardu stavby, bylo třeba některé stavební prvky jednoznačně obhájit. Rozhodnutí pro bílé marmoleum na podlahách pomohl odkaz na vilu Tugendhat, použití ocelového schodiště s bílým nátěrem podpořila subtilnost materiálu, která vpustí více jižního slunce, a nenáročná obnova nátěru versus pořizovací náklady na jiný povrchový materiál,“ popisuje Ján Stempel počáteční fázi stavby rodinné vily, jež se stala novou výškovou dominantou Všenor.

Vzhledem k příkrosti severního svahu zvolili autoři co nejmenší půdorys (vnější 8×8 a vnitřní 7×7 m) a dům vytáhli na čtyři výškové úrovně, přičemž rozdíl mezi vchodem z příjezdové komunikace na jižní straně a nejnižším podlažím činí hned tři. Když vstoupíte dovnitř po krytém ocelovém roštu, který slouží jako garáž a stojí na sloupech usazených v zahradě, dostanete se na galerii s šatnou a pracovním koutem, odkud je vidět do hlavního obytného prostoru otevřeného přes dvě podlaží. Po již zmíněném subtilním ocelovém schodišti sestoupíte do obývacího pokoje, jídelny a kuchyně v jednom, odkud je také výstup na zahradu. Ještě o patro níž pak mají ložnice rodiče, opět s přímým propojením s terasou, k dispozici mají velkou

Řeka Berounka, koleje, po nichž každou chvíli projede vlak, a nad tím nová dominanta Všenor, bílý hranol rodinné vily od ateliéru Stempel & Tesař architekti.

Vybavení interiéru je poměrně jednoduché a v podstatě nízkonákladové. Majitelé zainvestovali do dvou designových závěsných svítidel Bloom, která pro Ligne Roset navrhl Hiroshi Kawano (druhé visí nad jídelním stolem). I na západní straně domu si pohráli s oknem tak, aby zároveň rámovalo zajímavý obraz.

šatnu, koupelnu a saunu. Naopak na úplně opačné straně domu, v nejvyšším patře, jsou umístěny dva dětské pokoje se šatnou a koupelnou. „Dnes jsou děti ještě malé, takže spí dole s rodiči, ale máme takovou zkušenost, že nemá cenu projektovat s ohledem na nejmenší děti, ale až na dobu, kdy povyrostou. To je v životě rodiny mnohem delší čas.“

Malé vnitřní prostory jsou vyváženy bílou barvou na stěnách i na podlaze a rovněž velkoformátovými okny, jež jsou navržena jako trojskla v černých hliníkových rámech (mimořádně to byla jedna z větších investic při stavbě, jinak je vše řešeno levně – od konstrukce z betonových tvárnic po nábytek). „Snažili jsme se do každého okna zakomponovat přírodu a výhledy. Jsou to vlastně takové větší či menší obrazy,“ popisuje architekt a ukazuje mi přitom variace pohledu z největšího okna v jídelně. Přes věž kostela ve Všenorech je vidět údolí Berounky s vláčkem a v pozadí pak panorama Prahy. Dalším důležitým transparentním prvkem je skleněné zábradlí na galerii, takže vůbec nic nebrání průchodu jediného zdroje jižního slunce přes okna nad schodištěm.